

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

จากที่ได้ทำการศึกษามาแล้วตั้งแต่บทที่ 2 ถึงบทที่ 4 ข้างต้น โดยเริ่มจากความเป็นมา และพัฒนาการของแนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ เหตุแห่งการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ เหตุแห่งการตั้งผู้ปกครองและนำมาสู่เรื่องของการตั้งผู้ปกครองเพื่อเข้ามาทำหน้าที่ในการดูแลและจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์แล้วจะพบได้ว่า แนวความคิดเรื่องการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์เกิดขึ้นเนื่องจากกฎหมายได้วางบทสันนิษฐานไว้อย่างเด็ดขาดว่า ผู้เยาว์เป็นผู้ที่อ่อนอายุ อ่อนประสบการณ์ ขาดความรอบรู้ ไม่รู้จักระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ส่วนได้เสียของตนได้อย่างเต็มที่อย่างบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วจึงยังไม่สามารถคิดพิจารณาในการตัดสินใจได้ดีเท่าที่ควร หรืออาจจะจัดการงานไปในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนเอง ครอบครัว และทรัพย์สิน

กฎหมายจึงจำกัดความสามารถในการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์เอาไว้ ซึ่งมีเป้าหมายที่จะจำกัดสิทธิของผู้เยาว์ แต่กำหนดขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้เยาว์มิให้เกิดความเสียหายเปรียบในการจัดการงานใด ๆ แม้ว่าในตามความเป็นจริงผู้เยาว์บางคนอาจจะมี ความรอบคอบมากกว่าผู้บรรลุนิติภาวะแล้วก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงนี้กฎหมายไม่ให้ความสำคัญ กล่าวคือผู้เยาว์คนนั้นก็ยังต้องถูกจำกัดความสามารถในการใช้สิทธิต่อไป

ดังนั้น เมื่อผู้เยาว์เป็นบุคคลที่หย่อนความสามารถตามกฎหมาย ผู้เยาว์จึงไม่สามารถกระทำการใด ๆ ได้โดยลำพังตนเอง เว้นแต่ผู้เยาว์จะได้รับอนุญาตจากบุคคลที่กฎหมายกำหนดหรือบุคคลที่กฎหมายกำหนดนั้นทำแทนผู้เยาว์เสียเอง ซึ่งโดยหลักทั่วไปแล้วก็ได้แก่บิดามารดา ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองตามธรรมชาติของผู้เยาว์ แต่ถ้าหากความปรากฏว่าบิดาและมารดาของบุตรผู้เยาว์ได้ถึงแก่ความตายหรือถูกถอนอำนาจปกครองเสียแล้ว กรณีเช่นนี้ก็จำเป็นที่จะต้อง มีบุคคลอื่นมาทำหน้าที่แทนบิดามารดา ซึ่งบุคคลเช่นว่านี้ ได้แก่ ผู้ปกครอง (Guardian) โดยผู้ปกครองนั้นเมื่อได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาแล้วก็มีฐานะทำนองเดียวกับบิดามารดาในอันที่จะคุ้มครองดูแลผู้เยาว์ในปกครองและรวมถึงมีอำนาจในการจัดการทรัพย์สินต่าง ๆ ของผู้เยาว์ในปกครองด้วย

แต่โดยเหตุที่ผู้ปกครอง (Guardian) นั้นเป็นบุคคลภายนอกที่มีใช้บิดามารดาของผู้เยาว์ แต่กลับได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามาทำหน้าที่ดูแลและจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ในฐานะเช่นเดียวกับผู้ใช้อำนาจปกครอง ด้วยเหตุนี้ กฎหมายจึงต้องเข้ามาควบคุมการใช้อำนาจดังกล่าวเพื่อป้องกันมิให้ผู้เยาว์จะต้องได้รับความเสียหายโดยการกำหนดให้ผู้ปกครองต้องกระทำการต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้ชัดเจนเท่านั้น

การใช้อำนาจในการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองนั้น ดูเสมือนหนึ่งกฎหมายค่อนข้างที่จะเปิดกว้างให้สามารถจัดการอย่างไรก็ได้ เพราะกฎหมายกำหนดไว้แต่เพียงว่าให้จัดการด้วยความระมัดระวังเช่นวิญญูชนจะพึงกระทำเท่านั้น และกำหนดให้การจัดการทรัพย์สินบางประเภทเท่านั้นที่กฎหมายบังคับให้ต้องขออนุญาตจากศาลก่อนจึงจะดำเนินการได้

หากพิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดข้อจำกัดและข้อกำหนดต่าง ๆ ไว้มากมายเพื่อให้ผู้ปกครองต้องปฏิบัติตาม ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นข้อจำกัดและข้อห้ามเกี่ยวกับการใช้ความปกครองในการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ เช่น การกำหนดให้ผู้ปกครองต้องทำกิจการที่ผลประโยชน์ของผู้ปกครองหรือของคู่สมรสหรือของบุตรของผู้ปกครองนั้นไม่ขัดกับประโยชน์ของผู้อยู่ในปกครอง หรือการกำหนดให้ผู้ปกครองต้องริบจัดทำบัญชีทรัพย์สินของผู้อยู่ในปกครองเพื่อให้เป็นที่ทราบกันในเบื้องต้นว่าทรัพย์สินของผู้อยู่ในปกครองมีสิ่งใดบ้าง หรือการกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ปกครองหาประกันอันสมควรในการจัดการทรัพย์สินตลอดจนหลักประกันในการส่งมอบทรัพย์สินของผู้อยู่ในปกครองคืนหรือจะสั่งให้แถลงถึงความเป็นอยู่แห่งทรัพย์สินของผู้อยู่ในปกครอง เป็นต้น

นอกจากนี้ หากการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ในเรื่องใดเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อทรัพย์สินของผู้เยาว์มาก กฎหมายจึงได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้การดำเนินการดังกล่าวของผู้ปกครองนั้นจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของศาลอีกชั้นหนึ่งด้วย เพื่อให้ศาลเป็นผู้กำกับการใช้อำนาจของผู้ปกครองว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควรกระทำ เช่น การจำกัดชนิดของนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์ที่จะต้องได้รับอนุญาตจากศาลก่อนที่ผู้ปกครองจะดำเนินการจำนวน 13 ชนิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1574 เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นถึงข้อกำหนดของกฎหมายที่มีขึ้นเพื่อควบคุมการจัดการทรัพย์สินของผู้ปกครองไว้อย่างเข้มงวดจนแทบจะต้องขออนุญาตศาลไปเสียหมดทุกอย่างก่อนที่จะทำการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ไปได้

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม แม้กฎหมายจะได้วางข้อจำกัดในการใช้อำนาจในการจัดการทรัพย์สินของผู้ปกครองเอาไว้ด้วยกันหลายประการ แต่ก็ยังคงพบปัญหาที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติอันเกิดจากความพยายามหลีกเลี่ยงกฎหมายอยู่อย่างสม่ำเสมอ ดังจะเห็นได้จากการมีคดีความชั้นศาลในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินอยู่เป็นประจำ แสดงให้เห็นว่าแม้กฎหมายจะได้กำหนดข้อจำกัดในการใช้อำนาจของผู้ปกครองไว้มากมายเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้เยาว์ แต่กฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้มีผลใช้บังคับอย่างจริงจัง ซึ่งอาจเกิดมาจากสาเหตุหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นเกิดจากการกระทำโดยจงใจคือพยายามที่จะอาศัยโอกาสหลีกเลี่ยงกฎหมายเนื่องจากการต้องปฏิบัติตามข้อจำกัดทางกฎหมายดังกล่าวก็นำมาซึ่งความยุ่งยากและก่อให้เกิดความล่าช้าในทางปฏิบัติ หรืออาจจะเป็นการหลีกเลี่ยงโดยไม่เจตนาซึ่งอาจเกิดจากความไม่ทราบหรือไม่เข้าใจถึงขั้นตอนของกฎหมายในเรื่องดังกล่าวอย่างพอเพียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเหตุให้ผู้เยาว์อาจต้องตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบบุคคลภายนอก

นอกจากนี้แม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1598/8 จะกำหนดให้ศาลสามารถมีคำสั่งถอนผู้ปกครองได้หากเข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยกำหนดให้ผู้อยู่ในปกครองซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์หรือญาติของผู้อยู่ในปกครองหรืออัยการเป็นผู้ร้องขอก็ได้ นั้น แต่หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เยาว์ต้องตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบบุคคลภายนอกนั้นเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของผู้ปกครองโดยที่ผู้เยาว์เองก็ยังมีอายุน้อยและหากไม่มีญาติของผู้เยาว์คนอื่นอยู่อีกเลยนอกเหนือจากบุคคลที่เข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ปกครอง กรณีเหล่านี้ก็จะต้องเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการที่จะยื่นคำร้องขอต่อศาล

แต่กรณีดังกล่าวก็อาจนำมาซึ่งปัญหาในทางปฏิบัติเพราะตามตัวบทกฎหมายเองก็ไม่ได้กำหนดรายละเอียดไว้ว่าพนักงานอัยการจะสามารถทราบข้อเท็จจริงที่เป็นแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นตรงต่อผู้เยาว์ได้จากใคร โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้เยาว์มีอายุน้อยมาก ๆ ผู้เยาว์เองก็ไม่อาจที่จะแจ้งหรือรายงานให้พนักงานอัยการทราบได้ และพนักงานอัยการเองก็ไม่อาจที่จะไปสืบเสาะข้อเท็จจริงเหล่านี้ได้อย่างทันทั่วทั้งที่เนื่องจากภาระหน้าที่ของพนักงานอัยการก็มีอยู่มาก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็จะก่อให้เกิดความล่าช้าในการนำเรื่องที่เป็นปัญหาเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาลต่อไป และอาจนำมาซึ่งความเสียหายต่อผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้อยู่ในปกครอง

นอกจากนี้หน้าที่หลักของผู้ปกครองในการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ก็คือหน้าที่ในการจัดการหาประโยชน์และหน้าที่ในการสงวนบำรุงรักษามิให้ผู้อื่นเกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน แต่มักจะพบ

ว่าในทางปฏิบัตินั้น การทำหน้าที่ของผู้ปกครองจะเน้นไปที่การสงวนบำรุงรักษาทรัพย์สินมากกว่าการจัดการหาผลประโยชน์

สาเหตุก็เนื่องมาจากกฎหมายของไทยเน้นไปในรูปแบบของการควบคุมคือหากจะทำการใดก็ต้องมาขออนุญาตศาลเสียก่อนและโดยส่วนใหญ่แล้ว ถ้าเราพิจารณาตามกฎหมายจะเห็นว่าเรื่องของผู้ปกครองจะต้องขออนุญาตศาลส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่มีแนวโน้มไปในทางจำหน่ายทรัพย์สินมากกว่า ส่วนในเรื่องของการจัดการทรัพย์สินเพื่อหาผลประโยชน์เพิ่มเติมนั้นกฎหมายก็ไม่ได้กล่าวไว้ชัดเจนในเรื่องนี้ ประกอบกับการดำเนินการของผู้ปกครองเองมีข้อจำกัดและข้อห้ามอยู่มากมายที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการทำให้ผู้ปกครองเองบางครั้งก็รู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องดำเนินการให้ เป็นไปตามขั้นตอนและมีความรู้สึกว่าการดำเนินการดังกล่าวนำมาซึ่งความล่าช้าไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมและระบบเศรษฐกิจในปัจจุบัน

สาเหตุประการต่อมาก็คือ ผู้ปกครองที่เข้ามาทำหน้าที่ในการดูแลและจัดการทรัพย์สินให้ผู้เยาว์นั้นบางครั้งก็เป็นแต่เพียงบุคคลธรรมดาที่ไม่มีความชำนาญในลักษณะมืออาชีพที่จะเข้ามาจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ให้เกิดประโยชน์ คงทำได้แต่เพียงการเก็บรักษาทรัพย์สินไว้เท่านั้น ซึ่งกรณีดังกล่าวนี้ก็ทำให้ขาดโอกาสในทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นเหตุให้ผู้เยาว์อาจไม่ได้รับผลประโยชน์เท่าที่ควรจะเป็น ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดทางกฎหมายของกฎหมายไทย ที่มีความแตกต่างจากหลักกฎหมายของประเทศอังกฤษ

จากการศึกษาหลักกฎหมายของประเทศอังกฤษอันเกี่ยวกับเรื่องการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองแล้ว ปรากฏว่า ในประเทศอังกฤษนั้นได้ยอมรับให้มีการนำหลักกฎหมายทรัสต์ซึ่งเป็นหลักที่ว่าด้วยเรื่องของการจัดการสินทรัพย์เพื่อบุคคลอื่นมารับใช้กับเรื่องดังกล่าวด้วย และเป็นหลักการที่ได้รับการยอมรับมาตั้งแต่ในอดีตและพัฒนาต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากหลักกฎหมายทรัสต์เป็นหลักการที่มีพื้นฐานมาจากหลักในเรื่องของการก่อตั้งครอบครัว ซึ่งมีหลักการที่สำคัญที่กำหนดให้ผู้ก่อตั้งทรัสต์ (Settlor) สามารถที่จะโอนทรัพย์สินของตนไปยังบุคคลอีกคนหนึ่ง และเป็นที่เข้าใจกันว่าบุคคลที่รับโอนทรัพย์สิน ซึ่งเรียกว่า “ทรัสต์ (Trustee)” มีภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติการเพื่อประโยชน์ของบุคคลที่เรียกว่า “ผู้รับผลประโยชน์ (Beneficiary)” โดยบุคคลหนึ่งอาจมี 2 ฐานะก็ได้ในเวลาเดียวกัน แต่จะเป็นทั้งทรัสต์และผู้รับผลประโยชน์ในคนเดียวไม่ได้ เว้นแต่จะมีผู้รับผลประโยชน์คนอื่นมาร่วมอยู่ด้วยคือ ทรัสต์สามารถบริหารทรัพย์สินที่ได้รับโอนมาเพื่อประโยชน์ของตนและผู้อื่นได้

และเมื่อทรัสต์เป็นนิติสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นโดยบุคคลที่เรียกว่า Settlor ซึ่งได้มอบหมาย ทรัพย์สินตามที่กำหนดให้อยู่ในความครอบครองและดูแลของบุคคลที่เรียกว่า Trustee ทั้งนี้เพื่อให้ Trustee จัดการดูแลทรัพย์สินนั้นเพื่อประโยชน์ของผู้รับประโยชน์ที่เรียกว่า Beneficiary หรือตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ไม่ว่าจะนิติสัมพันธ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นในระหว่างที่ผู้ก่อตั้ง (Settlor) จะมีชีวิต อยู่หรือไม่ก็ตาม ในทางกฎหมายแล้วจะถือว่าทั้งทรัสต์และผู้รับผลประโยชน์ล้วนแต่เป็นเจ้าของใน ทรัพย์สินชิ้นนั้นด้วย กฎหมายจึงได้แบ่งความเป็นเจ้าของออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ

1. ความเป็นเจ้าของตาม Common Law (Legal Interest)
2. ความเป็นเจ้าของตาม Equity Law (Equitable Interest)

โดยบุคคลที่ถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน คือผู้เป็นเจ้าของตามกฎหมายคอมมอนลอว์ (Legal Interest) ส่วนบุคคลที่มีเพียงสิทธิในการใช้ทรัพย์สิน คือผู้เป็นเจ้าของตามหลัก Equity (Equitable Interest) ดังนั้นหากบุคคลใดเป็นเจ้าของในทรัพย์สินอย่างสมบูรณ์ บุคคลนั้นจะต้อง เป็นเจ้าของตามกฎหมายคอมมอนลอว์ และหลัก Equity ในเวลาเดียวกัน เมื่อความเป็นเจ้าของ ถูกแยกออกไปให้บุคคลถึง 2 คนในลักษณะที่ต่างกันมิใช่เป็นการถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ทรัสต์จึงได้ เกิดมีขึ้น และผู้เป็นเจ้าของตามกฎหมายคอมมอนลอว์ (Legal Interest) จะเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ใน ทรัพย์สินนั้นเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น ส่วนผู้เป็นเจ้าของตามหลัก Equity (Equitable Interest) จะเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการใช้ทรัพย์สินนั้น

ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองแสดงให้เห็นได้ว่าหลักกฎหมายทรัสต์มีประวัติความเป็นมาตลอดจนมี แนวคิดที่แตกต่างจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของเราโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวกับเรื่องกรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย เนื่องจากหลักกฎหมายทรัสต์ยอมรับให้ทรัพย์สินสิ่งเดียวกัน มีสิทธิในกรรมสิทธิ์โดยบุคคลหลายราย ซึ่งแต่ละรายต่างมีสิทธิดังกล่าวอิสระจากกันได้ นั่นคือ กรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย (Legal Ownership) และกรรมสิทธิ์ในฐานะผู้รับประโยชน์ (Beneficial Ownership) ในขณะที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยซึ่งนำหลักการของระบบ ประมวลกฎหมาย (Civil Law) มาใช้เป็นสำคัญไม่ยอมรับหลักการแบ่งแยกกรรมสิทธิ์ในลักษณะ ดังกล่าว เนื่องจากตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เจ้าของทรัพย์สินย่อมมีกรรมสิทธิ์ทั้ง ปวงในทรัพย์สินนั้น หากละเมิดกรรมสิทธิ์โดยบุคคลหลายรายก็ต้องเป็นเรื่องกรรมสิทธิ์รวมมิใช่ กรรมสิทธิ์ที่เป็นอิสระจากกัน

ดังจะเห็นได้จากที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ของไทย ได้บัญญัติไว้ว่า “ภายในบังคับแห่งกฎหมาย เจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิใช้สอยและจำหน่ายทรัพย์สินของตนและได้ซึ่งดอกผลแห่งทรัพย์สินนั้น กับทั้งมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย”

แต่แม้หลักกฎหมายทรัสต์จะมีหลักการในเรื่องกรรมสิทธิ์ที่แตกต่างไปจากหลักประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยแต่หลักกฎหมายทรัสต์ก็มีลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่มีความเด่นชัดกว่ากฎหมายไทยนั่นก็คือ ในเรื่องของภาระหน้าที่ของการเป็นทรัสต์ที่มีลักษณะพื้นฐานที่สำคัญ ได้แก่ ลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตและความไว้วางใจ (Fiduciary) โดยถือว่าเมื่อทรัสต์เป็นบุคคลที่อยู่ในฐานะต้องได้รับความไว้วางใจ (Fiduciary Position) ดังนั้น ในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อบุคคลอื่นจึงต้องมีหน้าที่ในความซื่อสัตย์สุจริต (Duty of Loyalty) คือ จะต้องไม่ทำการใด ๆ ที่ทำให้ประโยชน์ส่วนตัวของทรัสต์มีความขัดแย้งกับการปฏิบัติหน้าที่ (Conflict of Interest) และต้องไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยแสวงหาผลประโยชน์จากกองทรัสต์ ได้แก่ การหาผลประโยชน์จากกองทรัพย์สินที่อยู่ภายใต้การดูแลและการจัดการของทรัสต์และการที่ทรัสต์ไม่สามารถซื้อทรัพย์สินดังกล่าวจากกองทรัสต์หรือซื้อทรัพย์สินจากผู้รับประโยชน์เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของทรัสต์เป็นไปโดยซื่อสัตย์สุจริต รวมถึงการที่ทรัสต์มีความอิสระในการตัดสินใจในการดำเนินการ และการปฏิบัติหน้าที่ของทรัสต์ก็จะผูกพันจากการที่มอบหมายให้ผู้อื่นจัดการแทนด้วย

ซึ่งเมื่อนำหลักกฎหมายทรัสต์มาพิจารณาประกอบกับหลักในเรื่องของการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองแล้วจะพบว่า แม้ว่าผู้ปกครองและทรัสต์จะอยู่ในฐานะเป็นบุคคลภายนอกเช่นเดียวกัน แต่เมื่อผู้ปกครองเป็นบุคคลภายนอกนอกเหนือจากบิดามารดาของผู้เยาว์แต่กลับได้เข้ามาใช้อำนาจในฐานะเช่นเดียวกับบิดามารดาในการดูแลและจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าผู้ปกครองนั้นจะอยู่ในฐานะที่จะจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ได้ดีเพียงไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่มักจะได้แก่ญาติของผู้เยาว์นั่นเองซึ่งไม่อาจแน่ใจได้ว่าบุคคลดังกล่าวนั้นจะมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินอันขัดกับประโยชน์ของผู้เยาว์ซึ่งอยู่ในความปกครองของตนหรือไม่ เพราะเรื่องของการจัดการทรัพย์สินนั้นเป็นเรื่องที่มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาที่เกี่ยวกับการโกงทรัพย์สินของเด็กโดยที่เด็กก็ไม่อาจทราบถึงพฤติการณ์ดังกล่าวได้

แต่ในส่วนของการทำหน้าที่ของทรัสต์นั้น กฎหมายได้กำหนดอำนาจและหน้าที่ให้ กับทรัสต์ไว้อย่างชัดเจนส่งผลให้ทรัสต์สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ได้อย่างถูกต้อง โดยในด้านของการจัดการทรัพย์สินนั้น เมื่อผู้ก่อตั้งทรัสต์ได้แต่งตั้งทรัสต์ให้เข้ามา ทำหน้าที่ในการจัดการสินทรัพย์เพื่อผู้รับประโยชน์แล้วในตราสารก่อตั้งทรัสต์ก็จะระบุเงื่อนไข ให้ทรัสต์มีอำนาจและหน้าที่ในการกระทำการต่าง ๆ ได้ตามที่ได้ระบุไว้ โดยหน้าที่ดังกล่าวนี้จะ เกิดขึ้นนับตั้งแต่เมื่อทรัสต์ยอมรับเข้าจัดการกองทรัสต์ เช่น หน้าที่ในการกำหนดให้ทรัสต์นำเงิน ของกองทรัสต์ไปลงทุนเพื่อประโยชน์ของผู้รับประโยชน์แต่เพียงผู้เดียว หรือนำทรัพย์สินของทรัสต์ ออกขายซึ่งหากทรัสต์จะทำการขายทรัพย์สินของกองทรัสต์ก็ต้องทำการขายเพื่อให้ได้มาซึ่งราคาที่ ดีที่สุดสำหรับผู้รับประโยชน์ทุกคนและต้องกระทำการดังกล่าวด้วยความระมัดระวังรอบคอบ หรือ จะนำทรัพย์สินของกองทรัสต์ออกจำหน่ายหรือนำไปเป็นหลักประกันก็ได้ เท่าที่ไม่ขัดกับเงื่อนไขที่ ระบุไว้ในตราสารก่อตั้งทรัสต์ นอกจากนี้ทรัสต์ยังมีอำนาจและหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการเก็บ รักษาทรัพย์สินด้วย เช่น อำนาจที่จะดำเนินการเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์กลับคืนจากบุคคลภายนอกหรืออำนาจที่จะจัดการกับลูกหนี้ของกองทรัสต์ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่สร้างความสอด คล้องระหว่างกันและเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้รับประโยชน์ได้อย่างดีและสร้างความชัดเจนให้เกิดขึ้น ทำให้การจัดการทรัพย์สินของทรัสต์ซึ่งเป็นผู้มีอาชีพในการจัดการทรัพย์สินเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากทรัสต์จะเป็นบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้ก่อตั้งทรัสต์แล้ว ทรัสต์ยังอาจ เป็นบุคคลที่ศาลแต่งตั้งขึ้นมาให้ทำหน้าที่ก็ได้ หากผู้ก่อตั้งทรัสต์ได้ยื่นคำขอต่อศาลขอให้ศาลแต่งตั้งทรัสต์เพื่อทำหน้าที่จัดการทรัสต์ที่ตนกำลังจะจัดตั้งขึ้น หรือบางกรณีผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) และทรัสต์ที่ทำหน้าที่อยู่ปัจจุบันก็อาจร้องขอให้ศาลตั้งทรัสต์คนใหม่ก็ได้ การร้องขอ ให้ศาลตั้งทรัสต์ดังกล่าวกระทำโดยอาศัยอำนาจตาม The Judicial Trustee Act 1896 แต่ในทาง ปฏิบัติจะเห็นได้ว่าไม่ค่อยมีการขอให้ศาลตั้งทรัสต์มากนัก เว้นแต่ในกรณีที่มีการฟ้องคดีที่มีความ ยุ่งยากซับซ้อน หรือทรัสต์ที่ทำหน้าที่อยู่จัดการทรัสต์ผิดพลาดหรือมีปัญหายุ่งยากซับซ้อนเป็น พิเศษในการจัดการทรัสต์

ซึ่งทรัสต์ที่ศาลตั้งขึ้นนี้อาจได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ร่วมกับบุคคลอื่น หรือได้รับ การแต่งตั้งให้ทำหน้าที่คนเดียวก็ได้ ทั้งนี้เป็นไปตามดุลพินิจของศาลโดยบุคคลที่ศาลจะแต่งตั้งให้ เป็นทรัสต์นั้นศาลอาจจะแต่งตั้งทรัสต์ขึ้นจากบุคคลที่ถูกเสนอชื่อเข้ามาตามคำร้องขอและศาลเห็น ว่าเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสม แต่ในกรณีที่ไม่มี การเสนอชื่อบุคคลใดเข้ามา หรือเป็นกรณีที่

ศาลเห็นว่าบุคคลที่ถูกเสนอชื่อเข้ามาไม่มีความเหมาะสม กรณีนี้ศาลอาจจะแต่งตั้งเจ้าพนักงานศาลขึ้นเป็นทนายก็ได้

นอกจากนี้หลักกฎหมายทนายยังได้สร้างลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของตนเอาไว้ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ทนายต้องมีในการดำเนินการจัดการทรัพย์สินของกองทรัสต์ ซึ่งได้แก่ หน้าที่ต้องไม่หาประโยชน์จากกองทรัสต์ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม เพราะการกระทำใด ๆ ที่เป็นการหาประโยชน์ใส่ตนจะทำให้ประโยชน์ส่วนตัวขัดแย้งกับหน้าที่ของตน ซึ่งขัดกับหลักในเรื่องของความไว้วางใจ นอกจากนี้เมื่อทนายได้รับแต่งตั้งให้เข้ามาทำหน้าที่แล้ว ทนายจะต้องจัดการทรัพย์สินหรือตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินการจัดการทรัพย์สินด้วยตนเองโดยจะยกหน้าที่ดังกล่าวให้แก่บุคคลอื่นไม่ได้เว้นแต่จะมีความจำเป็นตามกฎหมาย

นอกจากนี้เมื่อผู้ก่อตั้งทรัสต์สามารถแต่งตั้งทนายให้เข้ามาทำหน้าที่ในการจัดการทรัพย์สินได้มากกว่าหนึ่งคน ก็จะส่งผลให้การดำเนินการของทรัสต์นั้นอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลและตรวจสอบระหว่างกัน โดยทนายที่ได้รับการแต่งตั้งนั้น อาจจะมีหน้าที่ที่แตกต่างกันก็ได้ เช่น ทนายบางรายอาจจะมีหน้าที่ในการเก็บรักษาทรัพย์สิน แต่ทนายบางรายอาจจะมีหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพย์สิน เป็นต้น

และหากทนายได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามาทำหน้าที่จัดการทรัพย์สินของกองทรัสต์แล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าทนายจะมีอิสระในการดำเนินการโดยที่ไม่ถูกควบคุมแต่อย่างใด เพราะทั้งผู้รับประโยชน์และศาลเองต่างก็มีอำนาจที่จะควบคุมการใช้อำนาจของทนายได้ โดยเฉพาะในกรณีที่เห็นว่าทนายได้กระทำการโดยกลฉ้อฉลหรือไม่สุจริต นอกจากนี้หากทนายได้กระทำผิดหน้าที่ของทนาย ทนายก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้กระทำละเมิดทรัสต์ ซึ่งทนายจะมีความรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญาต่อผู้รับประโยชน์

นอกจากนี้ เมื่อทรัพย์สินของผู้เยาว์นั้นตกอยู่ภายใต้ความปกครองของผู้ปกครองของผู้เยาว์แล้วหากเกิดเหตุการณ์ที่ผู้ปกครองของผู้เยาว์นั้นตกอยู่ในฐานะที่ไม่สามารถจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ได้อันเนื่องมาจากเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวและถูกฟ้องให้ล้มละลายแล้วกรณีดังกล่าวนี้ผู้เยาว์จะได้รับความคุ้มครองทางด้านทรัพย์สินอย่างไร เพราะทรัพย์สินของผู้เยาว์นั้นจะต้องตกอยู่ภายใต้กระบวนการพิทักษ์ทรัพย์ตามกฎหมาย ซึ่งกรณีดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าผู้เยาว์จะต้องเสียประโยชน์และเสียเวลาที่จะต้องพิสูจน์เพื่อบรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้หากได้มีการนำหลักกฎหมายทนายมาใช้ก็จะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องดังกล่าวได้ เพราะ

กฎหมายทรัสต์นั้น มีหลักที่ว่าด้วยเรื่องของการแบ่งแยกทรัพย์สินซึ่งเป็นมาตรการควบคุมการประกอบธุรกิจในลักษณะการเป็นตัวกลางในการบริหารจัดการและดูแลทรัพย์สินเพื่อบุคคลอื่น โดยนำหลักการพื้นฐานของทรัสต์ซึ่งถือว่าทรัพย์สินของทรัสต์จะเป็นทรัพย์สินที่แยกออกจากทรัพย์สินของทรัสต์ ซึ่งเจ้านี้ของทรัสต์ไม่มีสิทธิฟ้องร้องบังคับทรัสต์เหนือทรัพย์สินของกองทรัสต์รวมทั้งกรณีที่ทรัสต์ล้มละลายหรือถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ทรัพย์สินของกองทรัสต์จะไม่ถูกบังคับมาเป็นทรัพย์สินในกองทรัพย์ในคดีล้มละลาย แม้ว่ากรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินจะอยู่ในนามของทรัสต์หรือตัวแทนซึ่งจะช่วยปัญหาในเรื่องดังกล่าวได้อย่างดี

และแม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะได้บัญญัติหลักกฎหมายในเรื่องของการจัดการสินทรัพย์ของบุคคลอื่นไว้เป็นการเฉพาะแล้ว อันได้แก่เรื่องของการตั้งผู้จัดการทรัพย์ ตามมาตรา 1577 และผู้ปกครองทรัพย์ ตามมาตรา 1687 เป็นต้น แต่เป็นที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งว่าในขณะที่มีการนำเรื่องผู้ใช้อำนาจปกครองและผู้ปกครองมาใช้กันอย่างกว้างขวางจนเกิดเป็นคำอธิบาย ตำรากฎหมายและแนวคำพิพากษาศาลฎีกามากมาย แต่เท่าที่ผ่านมากลับปรากฏว่าได้มีการนำเอาบทบัญญัติเกี่ยวกับผู้จัดการทรัพย์และผู้ปกครองทรัพย์มาใช้กันอย่างจำกัดมาก จนบางกรณีถึงกับไม่นำมาใช้เลยทั้ง ๆ ที่มีกฎหมายเปิดช่องให้ทำได้และบางครั้งก็นำมาใช้ได้สะดวกและเป็นประโยชน์แก่ผู้เยาว์มากกว่าการจัดการโดยผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองเสียอีก

สาเหตุที่เนื่องมาจากหลักในเรื่องผู้จัดการทรัพย์และผู้ปกครองทรัพย์ที่มีการตั้งขึ้นนี้จะมีอำนาจเฉพาะเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ตามพินัยกรรมหรือหนังสือยกให้เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าแม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะได้วางหลักในเรื่องของการจัดการสินทรัพย์เพื่อบุคคลอื่นไว้เป็นการเฉพาะอยู่แล้ว แต่หลักการดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้แต่ในเฉพาะกรณีที่มีการทำพินัยกรรมหรือหนังสือยกให้เท่านั้นโดยไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ปกครองของผู้เยาว์แต่อย่างใด ผู้ปกครองก็ยังคงเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์อยู่ตามปกติ ด้วยเหตุนี้เองจึงส่งผลให้หลักการดังกล่าวไม่เป็นที่นิยมมากนัก

นอกจากนี้หลักในเรื่องของการตั้งผู้จัดการทรัพย์และผู้ปกครองทรัพย์นี้จะเกิดขึ้นได้แต่ในเฉพาะกรณีที่บุคคลภายนอกนอกเหนือจากผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองต้องการจะยกทรัพย์สินให้แก่ผู้เยาว์โดยการทำพินัยกรรมหรือหนังสือยกให้เท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากหลักกฎหมายทรัสต์ของประเทศอังกฤษที่เปิดโอกาสให้ตัวผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองเองสามารถที่จะแต่งตั้งให้บุคคลอื่นได้แก่ทรัสต์เข้ามาทำหน้าที่ในการจัดการทรัพย์สินให้แก่ผู้เยาว์ของตนในขณะที่ตนยังมีชีวิตอยู่ได้ ทำให้หลักการในเรื่องของการตั้งผู้จัดการทรัพย์หรือผู้ปกครองทรัพย์

ไม่ค่อยมีที่ใช้ในทางปฏิบัติ ทั้ง ๆ ที่กฎหมายเปิดช่องให้และบางกรณีน่าจะนำมาใช้ได้สะดวก และเป็นประโยชน์แก่ผู้เยาว์มากกว่าการจัดการโดยผู้ปกครองในกรณีปกติเสียอีก เพราะการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองนั้นมีข้อกำหนดต่าง ๆ มากมาย

ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงในปัจจุบันจะเห็นได้ว่ามีนักจัดการทรัพย์สินมืออาชีพที่มีความชำนาญเฉพาะด้านซึ่งพอจะหาได้ไม่ยากนักและอาจมาจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ให้เป็นประโยชน์ได้มากขึ้น หากนำกฎหมายเกี่ยวกับการตั้งผู้จัดการทรัพย์สินและผู้ปกครองทรัพย์สินมาใช้ให้ได้ผลกันอย่างจริงจังมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยอาจจะขยายขอบเขตของการตั้งผู้จัดการทรัพย์สินและผู้ปกครองทรัพย์สินให้กว้างขวางขึ้น โดยที่ผู้ปกครองทรัพย์สินเองก็จะต้องศึกษาถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ปกครองในกรณีทั่วไปแล้วนำมาพิจารณาว่าจะระบุงเว้นข้อจำกัดในส่วนใดเพื่อให้ผู้ปกครองทรัพย์สินมีความคล่องตัวในการปกครองทรัพย์สินให้มีประสิทธิภาพอย่างดีที่สุดเช่นเดียวกับการแต่งตั้งทรัสต์ให้เข้ามาทำหน้าที่จัดการทรัพย์สินของกองทรัสต์ โดยอาจมีการเพิ่มหลักในเรื่องของการตั้งผู้จัดการทรัพย์สินที่มีลักษณะมืออาชีพมาช่วยในการปกครองทรัพย์สินของผู้เยาว์แทนการตั้งญาติสนิทซึ่งเป็นประเพณีปฏิบัติกันมาช้านานด้วย เพราะมีเช่นนั้นแล้วบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องผู้จัดการทรัพย์สินและผู้ปกครองทรัพย์สินที่น่าจะเป็นทางเลือกที่น่าสนใจสำหรับการปกครองทรัพย์สินของผู้เยาว์ก็คงจะถูกกละเลยไปไม่ถูกนำมาใช้ที่สุด

ซึ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่าแม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยจะได้มีการบัญญัติวางหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ปกครองเอาไว้ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวก็ยังคงมีปัญหาในด้านการบังคับใช้ที่นำมาซึ่งข้อยุ่งยากและข้อขัดข้องอยู่ด้วยกันหลายประการ อีกทั้งยังขาดระบบในการตรวจสอบดูแลที่ดีจากองค์กรของรัฐทำให้เมื่อมีการแต่งตั้งบุคคลใดให้เข้ามาทำหน้าที่ผู้ปกครองของผู้เยาว์แล้วกฎหมายก็ไม่อาจที่จะให้ความคุ้มครองดูแลผู้เยาว์ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นผู้เขียนมีความเห็นว่าหากมีการนำหลักกฎหมายทรัสต์มาปรับใช้กับเรื่องการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองก็น่าจะเป็นทางเลือกที่น่าสนใจอีกทางหนึ่ง ทั้งนี้ก็เพราะหลักกฎหมายทรัสต์เป็นหลักการที่มีความเด่นชัดในเรื่องของความไว้เนื้อเชื่อใจและความซื่อสัตย์สุจริต อีกทั้งทรัสต์เองก็เป็นบุคคลที่มีอาชีพในการจัดการทรัพย์สินซึ่งย่อมจะเป็นประโยชน์หากได้เข้ามาทำหน้าที่ในการจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้เยาว์

2. ข้อเสนอแนะ

ที่มาของปัญหาที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นจากข้อบกพร่องของบทบัญญัติในกฎหมายที่ขาดความชัดเจนและมีขั้นตอนที่ยุ่งยากตั้งแต่ก่อน ขณะ และหลังจากที่ศาลได้มีคำสั่งแต่งตั้งบุคคลให้เข้ามาเป็นผู้ปกครอง ดังนั้นเพื่อให้หลักในเรื่องของการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองโดยเฉพาะในเรื่องของอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบมีความชัดเจนมากขึ้น และเป็น การแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องของกฎหมายในเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

แม้หลักกฎหมายทรัสต์จะไม่อาจเข้ากันได้กับหลักในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย เพราะกฎหมายไม่ยอมรับให้มีการใช้บังคับในเรื่องดังกล่าว แต่เนื่องจากการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองนั้นมีข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองไว้มากมาย เพื่อควบคุมการใช้อำนาจในการจัดการทรัพย์สินของผู้ปกครองให้มีความเข้มงวดก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติยังคงพบปัญหาที่เกิดขึ้นจากการหลีกเลี่ยงกฎหมายของผู้ปกครองอยู่เสมอ ๆ ดังจะเห็นได้จากการที่มีคดีความเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมของศาล นอกจากนี้แล้วหากพิจารณาประกอบกับสภาพของสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการวางข้อกำหนดไว้อย่างเข้มงวด เพื่อควบคุมการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครองนั้นไม่เพียงแต่จะทำให้ทรัพย์สินของผู้เยาว์ไม่ได้รับประโยชน์เพิ่มมากขึ้นแล้ว ในบางกรณีอาจเป็นการทำลายโอกาสที่จะได้มาซึ่งประโยชน์ในทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้ผู้เยาว์ไม่ได้รับประโยชน์มากเท่าที่ควรจะเป็น

ดังนั้น หากมีการนำเอาหลักกฎหมายทรัสต์ซึ่งมีพื้นฐานมาจากหลักในเรื่องของการก่อตั้งครอบครัวมาประยุกต์ใช้กับการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์โดยผู้ปกครอง ก็จะช่วยให้นักบุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่จัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์มีประสิทธิภาพในการจัดการมากขึ้นและเกิดความคล่องตัวในการดำเนินการ โดยกฎหมายทรัสต์จะเป็นกลไกที่ให้ความคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริง ทั้งนี้เพราะหลักกฎหมายทรัสต์มีลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวกับเรื่องของความไว้วางใจและความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งจะเป็นแนวทางที่ช่วยในการแก้ไขปัญหาได้เป็นอย่างดี อีกทั้งการนำหลักกฎหมายทรัสต์มาใช้จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องของการแบ่งแยกทรัพย์สินระหว่างผู้เยาว์ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินกับผู้ปกครองในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ปกครองตกเป็นบุคคลล้มละลาย รวมทั้งทรัสต์เองก็จะมีอำนาจในการจัดการทรัพย์สินได้เสมือนเป็นเจ้าของที่แท้จริง

แต่เนื่องจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยไม่ยอมรับให้มีการนำหลักกฎหมายทรัสต์มาใช้บังคับ ดังนั้นหากจะมีการนำหลักกฎหมายทรัสต์ดังกล่าวมาปรับใช้ก็ควรจะดำเนินการให้อยู่ในรูปของการนำเอาข้อดีของกฎหมายทรัสต์มาเสริมหลักการที่บกพร่องของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยอาจจะ

1. ทำการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้สามารถนำหลักกฎหมายทรัสต์มาใช้กับเรื่องของการจัดการทรัพย์สินของผู้เยาว์ในกรณีที่ผู้เยาว์ไม่มีบิดามารดาหรือมีแต่บิดามารดาถูกถอนอำนาจปกครองเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกัน และมีให้ขัดกับแนวความคิดและหลักกฎหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือ

2. ออกเป็นกฎหมายพิเศษรองรับในเรื่องของการจัดการทรัพย์สินเพื่อผู้เยาว์ไว้โดยเฉพาะเช่นเดียวกับในปัจจุบันที่กำลังมีการพิจารณาออกร่างพระราชบัญญัติทรัสต์เพื่อธุรกรรมในตลาดทุน ซึ่งจะเป็นกฎหมายพิเศษที่มีขึ้นเพื่อรองรับการจัดการทรัพย์สินเพื่อผู้เยาว์ โดยควรมีการวางขอบเขตในการรับจัดการทรัพย์สินเพื่อบุคคลอื่นไว้เพียงเพื่อนำแนวคิดของกฎหมายทรัสต์มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในทางครอบครัวเท่านั้น

3. กฎหมายที่ออกต้องเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษร และไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมายหลัก โดยเฉพาะประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติของกฎหมายนี้อาจสามารถบัญญัติเป็นข้อยกเว้นของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องในบางเรื่องเท่าที่จำเป็นได้

4. ควรมีการกำหนดรายละเอียดของการก่อตั้งทรัสต์ไว้ว่าบุคคลที่จะเข้ามารับหน้าที่เป็นทรัสต์ได้นั้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีลักษณะและคุณสมบัติประการใดบ้างตามกฎหมายที่เป็นกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนและแน่นอน

5. อาจจะมีการกำหนดให้มีหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ในการตรวจสอบกระบวนการจัดการทรัพย์สินของทรัสต์โดยอาจจะตั้งเป็นคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งให้มาทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลในเรื่องดังกล่าวโดยตรงเพื่อเข้ามาแบ่งเบาภาระหน้าที่ของอัยการและศาลในชั้นหนึ่งก่อน